

vuoksenrantalainen

Vuoksenranta-seuran jäsenlehti

N:o 32 ● 2014

Suven 2014 merkittävä tapahtuma oli Karjalasta lähdön 70-vuotismuistojuhla Vuoksenrannassa ja Antreassa.

Urheiluseura Vuoksenrannan Säde saa unta säteilyä komeissa paidoissaan!

Vuoksenranta-seura ry:n hallitus 2015

Puheenjohtaja **Päivi Virolainen**, Päijätsalontie 91, 19700 Sysmä. Korpilahti.

Puh. 0400715933, paivi.virolainen(at)op.fi

Varapuheenjohtaja **Irja Niilahti**, Vuorenkyläntie 462, 19600 Hartola, Korpilahti.

Puh. 0445829123, irja.niilahti(at)phnet.fi

Sihteeri **Tiina Hölttä**, Syrjälähdentie 53, 19430 Pertunmaa. Korpilahti.

Puh. 0405489000, tiinaholtta(at)gmail.com

Taloudenhoitaja **Antti Kuisma**, Ritokalliontie 8-16 H, 03300 Helsinki. Karkeala.

Puh. 0400580840, antti.kuisma(at)ovi.com

Hallituksen muut jäsenet:

Olli Kuisma, Ansiontie 93 as 1, 19600 Hartola. Sintola. Puh. 044 7169761, olli.kuisma(at)phnet.fi

Armi Marklund, Lallukankuja 1 A 7, 00920 Helsinki. Sintola. Puh. 040 7764094, armi.marklund (at)gmail.com

Ossi Paappa, Kaurakedonmäki 15, 31520 Pitkäräjä. Korpilahti. Puh. 050 5810099

Liisa Rösä, Teuvonkuja 2 B 10, 19650 Joutsa. Härkökorpi. Puh. 041 4510729

Jouni Serjomaa, Leppäkertuntie 7, 53650 Lappeenranta. Sintola. Puh. 040 3126252, jouni.serjomaa(at)evl.fi

Eero Talja, Kauvontie 22, 17320 Asikkala. Kaskiselkä. Puh. 0500 352416, eero1945(at)suomi.24.fi

Matti Vanhanen, Suonpäänkuja 6, 01830 Lepsämä. Sintola. matti.vanhanen(at)perheyritys.fi

Kunniapuheenjohtaja Tatu Vanhanen, Suopolkua 4 D, 01800 Klaukkala. Sintola. Puh. (09) 8796771;

sähköposti: tatu4(at)saunalahti.fi

TALKOOMATKA to-la 14.-16.5.2015

Perinteiselle talkoomatkalle lähdetään helatorstaina yhdessä antrealaisten kanssa. Matkaan lähtee kaksi bussilastillista, joista vuoksenrantalaisten bussi kerää matkalaiset Sysmä-Lahti-Viipuri –reitiltä ja antrealaisten bussi Riihimäki-Helsinki-Viipuri –reitiltä. Olemme varanneet majoituskiintiöt Viipurin parhaisiin hotelleihin, Hotelli Victoriaan ja Hotelli Vikingiin. Viking ei sovellu liikuntaesteisille. Molemmissa hotelleissa 2 vuorokauden matkan hinta-arvio on vuoden 2014 hintatason mukaan n. 350 euroa/ hlö. Tästä vähennetään Vuoksen Säätiön ja seuran talkootuki, noin 100 euroa/ hlö.

Hinnat sisältävät bussimatkat, ryhmäviisumin, rekisteröintimaksun, hotellimajoituksen aamiaisella 2 hh:ssa, 1 x yhteisen päivällisen perjantai-iltana. Matkustamme ensimmäisenä päivänä Vaalimaan kautta suoraan Viipuriin, jossa rajan aikatauluista riippuen olemme hyvissä ajoin iltapäivällä. Torstaina on mahdollista tutustua Viipuriin ja sen nähtävyyksiin.

Perjantaina lähdemme mahdollisimman hyvissä ajoin heti aamupalan jälkeen kohti Antreaa ja Vuoksenrantaa. Vuoksenrannassa talkoopurkka jakaantuu perinteisesti Kankaalan kirkolle ja osa Kaskiselkään (Leiposiin hautausmaalle ja

Noinmäen kirkonmäelle). Talkootöiden lomassa pidetään kahvi- ja makkarataukoja. Perjantai-iltana nautimme yhdessä päivällisen.

Lauantaina on vuorossa tutustuminen kotikyliin tai lähiseutuun. Tarkempi kohde on vielä avoin. Tässä vaiheessa kotikylävuorossa olisi Sintola. On myös toivottu mahdollisuutta jäädä Viipuriin, käydä Äyräpäässä tai muissa kotikylissä. Näiltä osin ohjelma täsmentyy vielä ja tässä vaiheessa voi esittää toivomuksia. Illansuussa palaamme Suomeen ja rajanylityksen jälkeen on mahdollista aterioida omakustanteisesti.

Ilmoittautumiset

28.2.2015 mennessä:

Armi Marklund, puh. 040 7764 094, armi.marklund@gmail.com tai Lallukankuja1 A7, 00920 Helsinki

Ilmoittautumisen yhteydessä ilmoitetaan matkustajan nimi, osoite, puhelinnumero, sähköpostiosoite ja kuljetukseen mukaantulopaikkakunta, sekä maininta tarvitseeko ryhmäviisumin. Matkaan ilmoittautuneille lähetetään ryhmäviisumiin tarvittavien tietojen keruulomake ja lasku sekä lähempänä matkaa tarkemmat ohjeet.

Tervetuloa mukaan!

Sadonkorjuuta

Loka- ja marraskuu eivät ole varsinaista suosikkiaikaani. Säävät ovat mitä ovat ja pimeys peittää suurimman osan vuorokaudesta. Loka kertoo loasta ja marras kuolemasta. Tätä kirjoittaessani vietämme Pyhäinpäivää ja muistelemme poisnukkuneita läheisiämme. Kekri oli vanhan suomalaisen maalaisyhteisön aikainen syksyisin vietetty sadonkorjuun juhla, jolloin syystyöt maan kyntöineen oli tehty. Sillä ei alkujaan ollut vakinaista kalenteriin sidottua ajankohtaa, vaan se määräytyi kulloisenkin vuoden syystoimien mukaan, mutta viimeistään 1800-luvun alusta sen ajan-kohdaksi vakiintui pyhäin-päivä marraskuun alussa. Kekri tarkoitti kansankielessä viimeiseksi jäämistä tai jonkin päättymistä, ja kekri merkitsi myös vuoden vaihtumista maatalousyhteisössä. Innokkaana kotipuutarhurina vietän kekriä tyytyväisenä. Kesä oli kylmästä alusta huolimatta hyvä. Sai puuhastella ulkona ja nauttia puutarhan kukkaloistosta. Vielä syksylläkin talveen valmistuvat puut ja pensaat tarjosivat värien runsautta iloksemme. Komposti on tyhjennetty ja talvisuojaukset tehty. Luonto kerää voimia seuraavaan kasvukautteen. Miehenikin kommentoi, että mahtavaa kun on pimeää, saa olla sisällä ja levätä. Näin syksyllä alkaa myös yhdistystoiminnan laari olla täynnä vuoden satoa. Meillä Vuoksenranta-seurassa parhaiten kasvoivat yhdessä tekemisen mukulat sekä perinteen säilyttämisen siemenet. Nuorempien ikäluokkien

saaminen mukaan on pienellä oraalla ja toiminnan uudistamisen sipulit nukkuvat vielä mullassa. Yhteisen muistojuhlan järjestäminen kotikirkoilta oli onnistunut voimainponnistus. Haasteista selvittiin voittajina ja muistojen laariin kertyi paljon sellaista, jota voimme tulevina talvi-iltoina maistella. Perinnepäivät ja vuosikokous keräsi väkeä Hartolaan, jossa viitoitettiin toiminnan linjat tulevalle vuodelle. Jäsenrekisterin ja sähköpostiosoitteiston tietojen parantamisen kanssa on ponnisteltu pitkin vuotta ja pikkuhiljaa sekin tulee kuntoon. Valmistelemme parhaillaan naapuripitäjien edustajien kanssa yhdessä rajan taakse jääneiden hautausmaalueiden rekisteröintejä. Tavoitteenamme on se, että kun ne ovat virallisia ja merkittyjä alueita myös naapurimaan virkakoneistossa, niillä on parempi mahdollisuus säilyä osana meidän kulttuuriamme myös tulevaisuudessa. Toimintamme tulevaisuuden haasteena on jäsenistön korkea keski-ikä ja toiminnan uudistaminen – ajassa eläminen niin, että kaiken ikäisillä olisi hyvä olla mukana. Yksi tällainen keino on sosiaalinen media. Hallitus päätti viime kokouksessaan käynnistää yhdistyksen omien facebook-sivujen suunnittelun ja avaamisen ensi vuonna. Uskomme että se on yksi keino saavuttaa ihmisiä, vanhoja hyväksi havaittuja konsteja unohtamatta. Syksyn pimeyden voikin käyttää suunnitteluun ja voimien keräämiseen uuteen toimintavuoteen.

Päivi Virolainen

Vuoksenrantalainen

**Vuoksenranta-seuran
jäsenlehti**

Vuoksenrantalainen:

Päivi Virolainen, puh. 0400715933

Päijätsalontie 91, 19700 Sysmä

Martti Talja, puh. (03)7826595,

os. Keijutie 1 B, 15700 Lahti

Antrealainen-Vuoksenrantalainen-lehden päätoimittaja

Raakel Henttonen, puh. (03)688 1898; 0400847023

raakel.henttonen(at)aina.net

Vuoksen Säätiön hallituksen puheenjohtaja Martti Talja sekä pitäjäseurojen puheenjohtajat Satu Stirkkinen ja Päivi Virolainen laskivat seppeleen kirkon tuntuun pystytetylle sankarihaudalle.

Talkoot ja työt edelsivät yhteistä 70-vuotismuistojuhlaa

Päivi Virolainen

Vuoksenrantalaiset ja antrealaiset järjestivät yhteisen muistojuhlamatkan Antreaan ja Vuoksenrantaan kesäkuussa 2014 sen muistoksi, kun kodit jäivät sodan jalkoihin 70 vuotta sitten.

Torstai-sunnuntai 5.-8.6. oli vuoksenrantalaisten siivousmatka, perjantai-sunnuntai 6.-8.6. oli kotikylämatkapäivä ja lauantai-sunnuntai 7.-8.6. oli varsinainen juhlamatka. Osallistujia ilmoittautui seurojen matkoille noin

150, lisäksi omatoimimatkalaiset päälle noin 50 henkilöä, eli yhteensä rajan yli matkusti noin 200 reissaajaa. Uutisia Venäjän tilanteesta ja mahdollisista levottomuuksista kuunneltiin etukäteen tarkkaavaisesti, mutta

Ennen kuin juhlat todella saattoivat alkaa, oli kirkon ympäristössä ja sisällä ensin siivottava ankarasti joukolla, minkä jälkeen saatettava paikat juhlaan.

eipä matkan suhteen ilmennyt onneksi mitään ongelmia.

Ensin juhlapaikka kuntoon

Vuoksenrannan siivousmatkalaiset majoittuivat Hotelli Viipurissa. Perjantaina 6.6. siivousporukka lähti heti aamupäivän jälkeen matkaan suomalaisella bussilla ensin Antrean kirkon parkkipaikalle, josta siirryttiin venäläiseen bussiin. Tie oli tuolloin edelleen huonossa kunnossa ja matkanteko aika-
moista rytkytystä. Kankaalan kirkolla jakaannuttiin kahteen osastoon; isompi porukka siivosi hautausmaa-alueet ja kirkon Kankaalassa ja pienempi porukka kävi vauhdikkaasti kunnostamassa Leiposin hautausmaan ja Noinmäen kirkonmäen. Kankaalan kirkko puhdistettiin perusteellisesti sekä sisältä että ulkoa juhla-kuntoon. Innokkaimpia piti ihan toppuutella; vauhti ja tarmo oli sellainen, että hirvitti välillä terveyden ja kunnan riittäminen. Kotikylillä käyntien yhteydessä vietiin muistokukat Kaskiselkään Leiposin hautausmaalle, venäläiselle sankari-muistomerkillä Talikkalaan sekä suomalaiselle muistomerkillä Sintolaan.

Perjantaina tulleet majoittuivat myös Hotelli Viipuriin ja käyttivät iltapäivän omatoimisesti Viipuriin ja sen nähtävyyksiin tutustumiseen. Lauantaiaamuna oli Antrean kirkon parkkipaikalla iloinen hässäkkä, kun porukat etsivät oikeaa autoa, mutta onnellisesti kaikki pääsivät matkaan. Kiitos Taljan Martin yhteyksien, Kivilouhimon autojen ja paikallisten kuljettajien, kaikille löytyi sopiva kulkuväline. Päivä oli onnistunut – kaikki kauimmaisestikin ehtivät käydä kotona ja niin vain ne ehkä aiemmin kadoksissa olleet talojen paikatkin löytyivät.

Lauantaina saapui jälleen lisää väkeä ja he majoittuivat Hotelli Victoriassa. Illalla koottiin porukkaa yhteen ja nautittiin maistuvat päivälliset kummassakin hotellissa. Illan edetessä järjestäjien huolikerroin juhlapaikalle pääsystä lisääntyi entistään, sillä bussinkuljettajat olivat hyvinkin epävarmoja siitä, päästäisiinkö seuraavana päivänä isoilla suomalaisilla busseilla kirkonmälle ja juhlapaikalle lainkaan.

Essi Vartion fagottiesitykset toivat juhlavuutta tilaisuuteen.

Kuva: Pirjo Riitta Rintanen.

Aurinko valaisi Vuoksenrannan kirkon niin, että se juhlisti koko tilan.

Juhla alkoi Antreasta

Juhlapäivän aamu valkeni kauniina ja aurinkoisena, kun lähdimme hotelleilta heti aamupalan jälkeen matkaan. Antrean kirkonmäellä oli ensimmäinen pysähdyspaikkamme. Siellä puheen ja rukoushetken piti rovasti Irma Kalke, kuultiin musiikkiesitys ja laulettiin suvivirsi. Seppelpartiot veivät kukkatervehdykset kirkon muistomerkillä ja sankarihaudalle.

Matka jatkui kohti Vuoksenrantaa. Siltatyömaalla miehet näyttivät viimeistelevän uutta ylikulkusiltaa, mutta sinne emme vielä busseillamme päässeet. Sillan alta mutkitelleen ja valtavaa rautatierakennelmaa ihmetellen pääsimme hyvin kulkuun. Jännitys tiivistyi lähestyessämme Vuoksenrantaa, olisiko vielä edellisenä päivänä upottava uusi tien pätkä ajettavassa kunnossa? Uskomaton helpotuksen ja ilon tunne, kun ajaa hurautettin perille kylään kuin tyhjää vain. Pyöräkuormaajamies oli tehnyt varmaan koko yön töitä ja tie oli ongelmakohdassa kuin tasainen pöytä. Itse konekin oli vielä saapuessamme paikalla valmiina varmistamassa, että kaikki varmasti pääsevät eteenpäin.

Aurinko valaisi juhlakirkon

Saapuessamme juhlapaikalle kaikki

Zorenka-kuoron laulajat olivat tulleet juhlaan entisestä Sairalasta.

näytti hienolta. Kirkko kylpi auringon valossa ja Sami Rounelan Pala ja Painike Oy:n kenttäkeittiössä ruokapadat porisivat. Pieni alun pettymys oli se, että tilaamamme wc-vaunu ei ollutkaan päässyt tullista läpi. Vaan eipä sekään näyttänyt tahtia haittaavan, kuivaa metsäpusikkaa riitti kaikille. Kukat loistivat sankarihaudalla ja ilmassa oli juhlan tuntu.

Ehtoollisjumalanpalvelus alkoi puolen päivän aikaan. Paikalle oli tullut myös kaksi Inkerin kirkon edustajaa ollakseen mukana toimituksessa. Tulkkia apuna käyttäen löytyivät yhteiset pelisäännöt ja niin edettiin hyvässä yhteisymmärryksessä. Rovasti Reijo Lehtonen piti saarnan ja rovasti Irma Kalke toimi liturgina.

Essi Vartion fagotin kaunis ääni sopi loistavasti kirkon hartaaseen tunnelmaan. Auringon säteet valaisivat lehvien ja kynttilöiden koristettua alttaria kuin valaistus olisi siihen varta vasten tilattu. Kirkkomme olikin alkukeksän juhla-asussaan auringonsäteiden valaisemana niin kaunis, että siellä aivan unohti olevansa rauniokirkossa. Kolehiti kannettiin kirkon lattian kunnostukseen ja seurakuntalaisten käsi kartuttikin remonttikassaa peräti 1700 eurolla. Jumalanpalveluksen lopuksi kirkkoväki suoritti seppeleen laskun Vuoksenrannan sankarihaudalle. Terho Serjomaan laulama koskettava Veteraanin iltahuuto sai kyyneleen moneen silmäkulmaan.

Muistojuhlan juhlapuhujaksi oli kutsuttu Karjalan Liiton hallituksen puheenjohtaja Marjo Matikainen-Kallström, joka oli ottanut matkakumppanikseen poikansa Riston. Puheenjohtajarivistöä vahvistavat Satu Stirkkinen (vas.) ja Päivi Virolainen. Etualalla Hannele ja Martti Talja.

Isäntämaan vieraita

Hengen ravinnon jälkeen oli-
kin jo ruumiin ravinnon aika.
Lounaslistallamme oli karjalanpaisti,
mikäpäs muukaan. Ruoka oli hyvää
ja maistuvaa ja sitä oli reilusti. Piha
täyttyi iloisesta puheensorinasta – oli
mukava tavata vanhoja ja uusia tut-
tuja ja haastella sydämen kyllyydes-
tä. Entisestä Sairalasta, nykyisestä
Borodinskoyesta oli paikalle saapu-
nut kansanmusiikki- ja tanssiryh-
mä Zorenka värikkäissä asuisaan.
Heidän iloinen esityksensä sopi hie-
nosti ulos ruokailun yhteyteen.

Tullessamme juhlapaikalle havait-
simme siellä poliisiautoja ja ryhmän
miliisejä seisoskelemassa kauempa-
na seurailemassa touhujamme. Tuli
mieleen, että mikäs nyt, pitäisikö olla
huolissaan. Menimme tulkki Riitta
Salmisen kanssa heitä jututtamaan ja
he kertoivat ystävällisesti, että heidät
oli komennettu paikalle varmistaa

maan juhlamme turvallisuus. Kaunis
ajatus silloiselta Kamennogorskin
apulaiskaupunginjohtajalta, nykyi-
seltä Kivilouhimon johtajalta Ivan
Chernomoretsilta. Hän oli ystävälli-
sesti auttanut muissakin järjestelyissä
ja toimittanut muun muassa paikalle
äänentoistolaitteet ja ohjelmaryh-
män. Kutsuimme miliisit mukaan
ruokailemaan ja saimme palkaksi
kauniit hymyt, jollaisia venäläisen
miliisin kasvoilla ei juurikaan ole to-
tuttu näkemään.

Kello 14 pääsimme aloittelemaan
pääjuhlaa. Ensin sitä oli ajateltu ulos,
mutta päivä oli lämmin ja kirkon
viileämmät sisätilat hyvine penkkei-
neen houkuttelivat siirtämään juhlan
sisälle. Aluksi lauloimme yhdessä
Vuoksenrannan laulun. Juhlapuheen
piti kansanedustaja, Karjalan Liiton
puheenjohtaja Marjo Matikainen-
Kallström, joka oli matkassa nuorim-
man lapsensa Riston sekä vanhempi-
ensa kanssa. Hän korosti puheessaan
lähialueyhteistyön merkitystä, josta

tämäkin juhla oli konkreettinen osoi-
tus. Hänen mukaansa olemme uuras-
taneet kovasti, että olemme saaneet
hyvät välit naapureihimme, joten
niitä ei tule pilata syyttä suotta. Me
emme sulje ovia, vaan pikemminkin
pidämme niitä auki. Toivotaan vain,
että tilanne naapurimaassa rauhoittuu
mahdollisimman pian. Essi Vartion
kauniit musiikkiesitykset fagotillaan
sopivat jälleen tunnelmaan todella
hienosti. Tervehdykset juhlallemme
esittivät Vasili Guzev Leningradin
aluehallinnosta, Vladimir Vasiliev,
ulkomaankauppakomiteasta, Inkerin
kirkon edustaja ja naapuripitäjä
Kirvun edustajat. Lopuksi laulettiin
Antrealaisten laulu ja Karjalaisten
laulu ja sitten olikin juhlapäivä ko-
tiinlähtöä vaille valmis. Saatoimme
juontaja-puheenjohtajakollega Satu
Stirkkisen kanssa vain huokaista hel-
potuksesta ja todeta, että kaikki on-
nistui kuin onnistuikin 100-prosentti-
sesti nappiin.

Paimetyttö soittotunt'

*Sillo pienen tyttön, siel koton
Vuoksenrannas ol elämä iha toisel-
laista ko nyt. No, oha tuota aikaakii
juost enemmän ko 80 vuotta niist lap-
suuven kultasist päivist, mist mie teil
nyt haastan. Sillo ol tapan, jot kum-
mit kussuit ristilapsiaa oljamii. Se
olkii mieleine asja päästä oljameks
ja kummi kans pääs kaikellaisii talo
töihe. Ko ol kesä, ni lehmii pit pai-
mentaa ja essii kannoi pessii enne ko
ne rupiaat hautomaa. Niitä sit löy-
tykii vaik mist: huoneihe alt, läävä
vintilt, halkopinoloi välist ja kuuris-
tkii. Paimenen ol mukava olla. Mie
vei lehmät ens peltolaitumel ja ajoi
sit hakkaa, ko ne olliit syöneet pötsii-
se täytee. Ja aurinko paisto. Lehmät
maata köllöttelliit kaikes rauhas.*

*Mite miu mielehei tul Haikose
Martta – vissii sen takkee ko hoi tupa
ol siin likkeel Oravaiskorve niitylöi
ja höil ol se kitara – miu suur ihas-
tuksei. Lehmät makasiit ja aurinko
paisto. Miu mieles ol vaa se kitara.
Haikost kuuluut siihe helluntaiseura-
kuntaa mihin jotkut muutkii Niitsuo*

*taloloist kuuluut. En mie mittää ym-
märtänt siint helluntalaisuuest, mut
ne hoi lauluuse olliit nii sorjii ja ke-
piöi. Oliha mie kuult, ko Marta isä
Jalmar soitti ja laulo. Marttakii osas
soittaa oikei sorjast. Hää lupas opet-
taa minnuuki. Siin myö sit istuttii hoi
kammarin lattial kitara varmuuve
vuoks tyyny pääl, ettei myös vaa sä-
retä sitä. – Soitto soi ja laulu raiku,
ko myö tytöt päästii vauhtii ”Olen
kuullu on kaupunki tuolla...” – Niitä
kokkouksii piettii kyläl sillo tällä. Kyl
niihe mäntiin muistkii taloloist, ko
kaik tunsii toiseese ja muutekii käy-
tii kyläs. Meil koton käytti Kankaala
kirkos. Äit laulo siin kuoros mitä Va-
rose Anselmi joht, hää ol mei kanttor.
Olha siel Annamari-tät, serkku Anna-
mar, Jalmar-eno, Juho-eno ja monta
muuta. Mie käi kuuntelemas kirkos
niitä laululoi. Taisiit jo sillo tarttuu
korvaa ne sävelet.*

*Mut ne lehmät! Nyt ol juostava
äkkii niihe peräst, vieläks niitä löy-
tyy, vai joks ne on lähteneet kottii.
– Sielhä ne olliit syömäpuuhis kaik.*

*Uoti viel, ko aurinko alenoo vähä, sit
männää kottii päi. Sil aikaa mie sita-
sin vastan illaks, ko koivu leht peitti
jo varvat iha hyväst. Ne vastat hai-
siit nii hyväl, et niitä pit nuuhkii vä-
hä vällii. Niihä mie ajelin lehmii Ri-
amäkkee päi, ne Oravaiskorve niityt
jäivä taa vasemmal puol. Korveojal,
sin Kaalatokse kohas – muistatha sie
sen paikan – mie annoi lehmii juuva.
Rauhallisest mei matka taittu. Lehmii
utareet ”rellottiit” täysinäisin, ol lus-
ti tulla jo kottii. Ajoi lehmät tarhaa
suuruksel ja lypsettäväks. Pien pai-
menkii ol jo väsyksis ja nälkäne pitkä
päivä pääst.*

*Mut vieläkii kaikuu se kitara miu
korvissai, nii sorjalt se kuulost – ko
kaikune viel tänäpäinkii....*

Kirjotti 1980-luvul Irja Tuomaan
tytär Ruponen-Anttonen,
syntynyt Vuoksenrannan
Kananiemes 1931

Irja Anttonen

Vasemmalta Hilikka Virolainen, Elsa ja Selma Virolainen takanaan Esa Virolainen, Yrjö Virolainen, Eija Nurminen ja Lilli Nurminen. Eija on uusi Vuoksenranta-seuran hallituksen jäsen.

Veri vetää Vuoksenrantaan

Ensimmäinen matkani Vuoksenrantaan ja siellä Oravakydön Muuralan tilan raunioille tapahtui vuoden 1990 syksyllä toista poikaamme odottaessani. Pienen ja tehokkaaseen seurueeseemme kuuluivat lisäksi isäni Yrjö Virolainen, tätini Annikki Talja (o.s. Virolainen) ja puolisoni Hannu Nurminen. Matkasimme omalla autolla; reilut 20 vuotta sitten tiet siellä olivat siinä kunnossa, että se oli mahdollista.

Oli pilvinen ja vähän sateinenkin päivä. Isäni ja tätini olivat oppaina ja pääsimme vihdoinkin Muuralan mäelle. Sykähdyttävään se oli, kun saimme kuulla ensimmäisestä evakkomatkasta ja sen jälkeisestä paluusta sekä talon uudelleen rakentamisesta. Elämä Muuralassa jäi kuitenkin lyhyeksi, kun taas oli lähdettävä. Tätini kertoi lähteneensä hevosella lehmiensä kanssa matkaan. Hän oli joskus nukkunut matkan varrella ladoissa, lypsänyt lehmät ja kaatanut maidon maahan. Isäni taas oli vuoden sotilapsena Ruotsissa.

Muuralan mäkiäkin oli kärsinyt sodan melskeissä. Pihassa oli pommin kuoppa, jossa kasvaa nyt jo korkea koivu. Muuten piha-alue on pusikoitunut vasta viime vuosina. Talon kivi-

jalan sisäpuolella kasvaa puita, mutta silti vuosikymmenten takainen elämä on aistittavissa. Omat kolme lastani, Janne, Juuso ja Lilli, ovat myös saaneet olla mukana useain otteeseen. Varsinkin ensimmäiset matkat heille olivat mieliin painuvia, sillä he olivat tuolloin juuri siinä iässä, jolloin kuulosti melkein saduilta, kun Vaikku sisaruksineen kertoi elämästä Muuralassa ja sieltä lähtemisestä.

Veri vetää edelleen Vuoksenrantaan. Alkuvuosina, kun matkat luovutetuille alueille mahdollistuivat, olisin serkkuni mukaan sanonut, että ei kiinnosta lähteä, minulta ei ole sinne mitään jäänyt. Itse en tätä tosin muista ja olen vieraillut Muuralan raunioillakin usein. Kokemukset näillä matkoilla karttavat ja aina on löytynyt uutta nähtävää. Yksi mielenkiintoisimmista ja upeimmista nähtävistä on Vuoksi. Oravakyttöön mennessä on aina pysähdyttävä Kiviniemessä ja ihailtava Vuoksen pauhua. Silloin tällöin olemme etsineet uimapaikankin.

Vuoksenrannan kirkko ja Antrean kirkon rauniot ja portti ovat myös olleet matkakohteina. Kirkko sinänsä on sykähdyttävä jo siksikin, sillä se

on muuttanut olemustaan ensimmäisestä Venäjällä käynnistäni melkoisesti.

Kesäkuussa olin mukana Vuoksenrannassa Juhlamatkalla, joka järjestettiin yhdessä antrealaisten kanssa. Illanvietto juhlaa edeltävänä iltana hotellissamme osoitti taas sen, että me karjalaiset emme todellakaan ole mitään tuppisuita. Suu kävi ja juttu luisti, vaikka monelle tapaaminen oli ensimmäinen. Jumalanpalvelus ja juhla kirkossa sekä hartaushetki Antrean kirkon raunioilla olivat juhlaa tilaisuuksia monipuolisine ohjelmineen.

Itse matkustaminen Venäjälle on sinänsä jo kokemus. Viipurissa on käytävä ostoksilla ainakin kauppahallissa ja piipahdettava katsomaan pyöreän tornin hämääntyä. Ei voida tietää, kauanko rajamuodollisuuksissa vierähtää. Tietkään eivät ole siinä kunnossa, mihin olemme itse tottuneet. Silti sinne on mentävä, kommelluksistakin huolimatta. Ehkä myös ensi kesänä!

*Eija Nurminen o.s. Virolainen
Sysmä*

Väinön päivänä muistettiin Vanttua

Kouvolassa toimii urheiluihmisten Sporttiklubi, joka vietti tänä vuonna 40-vuotisjuhlaansa. Heille juolahti suunnitteluvaiheessa mieleen, että samalla kun he juhlistavat omaa yhdistystään, olisi paikallaan muistaa kovaa keihäsmiestä, Väinö ”Vanttu” Kuismaa, jonka omaa 80-vuotisjuhlaa vietettäisiin elokuussa. Asian puuhamiehenä toimi Lauri Kärkäs, joka järjesteli paikalle klubilaiset, juhla-vieraan, lehdistön ja Vuoksenranta-seuran edustuksen.

Vuoksenrannassa Pöyryniemellä 7.8.1934 syntynyt ja Kouvolassa nykyisin asuva Väinö Kuisma, lempinimeltään keihäs-Vanttu, osallistui ainoana suomalaisena keihäänheittäjänä Rooman 1960 olympialaisiin. Hän sijoittui neljänneksi häviten 17 senttiä pronssimitalista. Suomen mestaruuden hän voitti kaksi kertaa vuosina 1958 ja 1960. Hopeasijalle hän sijoittui kuusi kertaa. EM-kilpailuihin hän osallistui kolmasti: Tukholmassa 1958 hän sijoittui viidenneksi, Belgradissa 1962 kym-

menenneksi ja Budapestissa 1966 kuudenneksi. Hän oli kaksinkertainen poliisien Euroopan mestari ja kymmenkertainen poliisien Suomen mestari. Kymenlaakson parhaaksi urheilijaksi hänet valittiin yhdeksän kertaa ja piirin parhaaksi viisi kertaa. Vaikka keihäs sitten jäi syrjään, lempinimi Vanttu jäi elämään.

Erityisen mukavaa oli olla paikalla yhdessä mieheni Hannun kanssa, sillä meillä löytyi myös henkilökohtainen kytkös päivänsankariin. Olihan Väinö ja edesmennyt anoppi-ni Helmi Virolainen, o.s. Pönkkä, serkuksia. Helmi ja Väinö olivat molemmat Pöyryniemestä ja kylässä käytiin toisissaan vielä 1960-70-luvuilla. Hannu muistaa hyvin kuinka hän pikkupoikana heitti tikkaa Väinön kanssa kotona Sysmässä. Väinön heittovuoron jäljiltä tikat olivat kuulemma uponneet sulkaa myöten tauluun niin, että pieni mies oli kovilla kiskoessaan niitä irti. Hannulla oli ollut myös 1960-luvun alussa Otto Taljalta saatu Väinön alkuperäinen keihäs lainassa,

mutta ei hän sillä alle kouluikäisen voimin kovin kummoista kaarta saanut kiskaistua. Nyt harmittaa, ettei tuo keihäs ole enää tallessa.

Näitä asioita yhdessä pöydässä istuessa Väinön kanssa muisteltiin. Hän kertoi seuraavansa edelleenkin tarkkaan nykyheittäjiä ja heittotyynejä. Tero Pitkämäkeä hän kertoi pitävänsä huippuajikseen. Nykytyyli kyllä vähän mietitytti, sillä hän kertoi Nikkasen Yrjön (olympiamitalisti, Berliini 1936) neuvoneen, että pitää ottaa napakka vauhti ja tehdä niin kova veto, että vauhti pysähtyy. Siinä se on koko heiton salaisuus. Se on aina virhe, jos kaatuu heiton lopuksi, muisteli Vanttu. Hän heitti oman ennätyksensä 85,04 vuonna 1965 tavallisella keihäällä. Silloin ei paljon ulkomailla leireilty. Väinö kertoi kerran käyneensä Italiassa ja olleensa heti huippukunnossa.

Päivi Virolainen

Väinö ”Vanttu” Kuisma puolisonsa Eilan kanssa.

Kaskiselän Jantusten syyskostit Urajärven kartanomuseossa

Seija Halme

Jantusen sukuseura kokoontui Asikkalaan Urajärven kartanomuseoon syyskosteihin ja vuosikokoukseen sunnuntaina 24. elokuuta. Paikalla meitä oli yhteensä yli 51 suvun jäsentä.

Tapasimme hyvissä ajoin kartanon kahvilan edustalla ja vaihdoimme kuulumisia isolla joukolla ennen siirtymistä kartanon kahvilaan, joka oli varattu kokouspaikaksemme.

Kostit aloitettiin yhteisellä lounaalla, jonka jälkeen oli vuorossa seuran vuosikokous.

Voitto liiton sukuseurojen kilpailussa

Kokous alkoi nuoren Jonna Toivosen laululla ”Täällä Pohjantähden alla”. Sukuseuran esimies Seija Halme toivotti kaikki osallistujat tervetulleiksi ja avasi kokouksen. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Martti Talja, sihteeriksi Paula Pöysti ja pöytäkirjan tarkastajiksi Katriina Nikula ja Seppo Peltonen.

Toimintakertomus vuodelta 2013 hyväksyttiin muutoksitta: kertomusvuoden aikana seura mm. teki kolmipäiväisen sukumatkan Vuoksenrantaan, Kirvuun ja Terijoelle. Sukuseura myös voitti Karjalan Liiton toimintakilpailun sukuseurojen sarjassa. Kokous hyväksyi vuoden 2013 tilinpäätöksen ja myönsi vastuuvapauden tilivelvollisille.

Vuoden 2015 toimintasuunnitelman osana hyväksyttiin mm. suvun oman valokuva-albumin kokoaminen, seuran internet-sivuston täydentäminen sukukirjahankkeen yhteydessä kerätyllä aineistolla ja osallistuminen Karjalaisille kesäjuhlille Hyvinkäällä.

Sukuneuvostossa jatkavat ero- vuoroisista jäsenistä Ahti Jantunen, Marita Leppälä ja Rauno Vanhanen. Uusina jäseninä valittiin Tuuli Äikäs-

Leskinen ja Joonas Vanhatalo.

Neuvostoon kuuluvat myös Seija Halme, Matti Jantunen, Paula Pöysti, Tiina Raspohja, Markku Talja ja Martti Talja. Suvun esimiehenä jatkaa Seija Halme. Sukuseuran kunniapuheenjohtaja on Tarmo Jantunen.

Kokous keskusteli vilkkaasti seuraavan sukumatkan ohjelmasta. Matka on tarkoitus toteuttaa kesällä 2016 ja samassa yhteydessä järjestetään seuran 25-vuotisjuhla ja vuosikokous. Vuoden 2015 kokouspaikaksi oli esillä Verlan tehdasmuseo Jaalassa.

Pitkään seuran hallinnossa olleita muistettiin

Kokouksen lopuksi jaettiin Karjalan Liiton hopeiset ansiomerkit pitkään seuran hallinnossa toimineille. Ansiomerkien saivat Hele Jaaramo,

Ahti Jantunen, Matti Jantunen ja Rauno Vanhanen.

Kokouksen päätteeksi laulettiin joukolla Karjalaisten laulu. Ohjelmassa oli vielä tutustuminen Urajärven kartanomuseoon Museoviraston oppaiden johdattamana.

Suvulle oma viiri

Kokouksessa esiteltiin suvun uusi vaakunaviiri, joka on toteutettu Jukka Suvisaaren 2000 –luvun alussa suunnitteleman sukuvaakunan ja kantolipun pohjalta.

Viirin embleemi on vaakunan muotoinen. Sen yläosassa on siipipari, joka viittaa Johanneksesta johdettuun sukunimeen Jantunen. Ilmestyskirjan mukaan evankelista Johanneksen symboli on kotka. Siivet viittaavat myös suvun kantaisä

Karjalan Liiton hopeisella ansiomerkillä palkitut Matti Jantunen ja Ahti Jantunen.

Martti Talja eduskuntaan

www.marttitalja.fi

Olen Martti Talja, lahtelainen professori, Päijät-Hämeen keskussairaalan johtaja. Tarjoan teille tietojani, taitojani, kokemustani ja asiantuntijuuttani. Olen kokenut, tutkinut ja nähnyt monen moista. Minulla on näkemys siitä, kuinka lainsäädäntöämme tulisi kehittää.

Elämä on arkisia asioita

Vastuunotto

Oma vastuu, arvot ja asenne muodostavat hyvinvointiyhteiskunnan

Huolenpito

Yhteiskunnan tehtävänä on auttaa siinä vaiheessa, kun kaikki ei mene niin kuin pitäisi

Talousskasvu

Työllisyyden ja talouden kasvun turvaaminen luovat pohjan vakaalle elämälle

Julkinen talous

Julkisen talouden hoito hyödyttää meitä kaikkia ja jokaisen panosta tarvitaan yhteiseen onnistumiseen

Välitän Sinusta

www.keskusta.fi

martti.t@talja.net, 044-719 5502, www.marttitalja.fi

Maksaja: Päijät-Hämeen Parhaaksi ry

Eliakseen, sillä siivet voidaan tulkita myös korpin siiviksi. Korppi on profeetta Elian symboli.

Siipiparin tulenpunainen väri viittaa kaskenpolttoon, joka oli talonpoikaisen suvun arkipäivää ja samalla se viittaa suvun kotikylään Vuoksenrannan Kaskiselkään.

Embleemin alaosassa on tyylitelty verkko, joka viittaa suvun kotipitäjästä Vuoksenrannasta löydettyyn maailman vanhimpiin lukeutuva pajuista punottu kalaverkko.

Viirin liehukkeessa toistuvat Kannaksen Karjalan väreistä kulta (keltainen) ja punainen.

Hopeaa viirissä korvaa valkoinen.

Jo ensi kesäksi saadaan sukuseuran omat viirit lipputankoihin liehuamaan!

Geeneissäni hippu hämäläistä pappis-sukua ja rahtu karjalaista rakuunaa

Seija Halme

Kuukausi sitten en vielä tiennyt, mutta nyt tiedän jotakin geeniperimästäni.

Osallistuin toukokuussa Karjalatalolla järjestettyyn tilaisuuteen, jossa Ahti Kurri ja Kalevi Hyytiä esittelivät Suomi DNA-hankkeen alla toimivaa Karjala DNA -hanketta. Hankkeen tavoitteena on selvittää karjalaisten sukujen verkkoa ja taustoittaa Karjalan asutusta ennen kuin ensimmäisiäkään maakirjoja, veroluettelaita tai kirkonkirjoja kirjoitettiin. DNA-tutkimus laajentaa merkittävästi perinteistä sukututkimusta.

Innostuin asiasta ja houkutte-
lin isänikin mukaan. Tilasin netistä Suomi DNA-sivuston kautta meille molemmille testipakkaukset Family Tree DNA -verkkokaupasta:

- isälle suora isälinja: Y-DNA 111, (Y-DNA:n voi testata vain miehen antamasta näytteestä)

- itselleni suora äitilinja: mtDNA Full Sequence (sekä miehen että naisen antamasta näytteestä)

- molemmille autosomaali-DNA etäserkut: Family Finder (sekä miehen että naisen antamasta näytteestä)

Maksoin testit tilauksen yhteydessä luottokortilla, ja hinnaksi tuli yhteensä 550 euroa. Toki paljon pienemmälläkin pääsee alkuun. Tutkimuksia voi teettää myöhemmin lisää laboratorioon aiemmin lähetetystä näytteestä. Sivusto on englanninkielinen, mutta Suomi DNA-sivuilla on suomenkieliset ohjeet tilauksen tekemiseen ja sivuston kautta saa myös alennusta normaalihinnoista.

Kolmen viikon kuluttua posti toi kirjeen, joka sisälsi perustietolomakkeet, ohjeet ja kaksi testipakkausta. Testipakkauksessa olleilla pumpulipuikolla otettiin erikseen kummankin posken sisäpinnasta näytteet, jotka suljettiin testiputkissa olleeseen nesteeseen. Ja kirje posttiin valtameren taakse. Noin puolentoista kuukauden kuluttua tuli sähköpostiin ilmoitus, että ensimmäiset testitulokset ovat valmistuneet. Siitä on nyt kaksi viikkoa!

Tällä välin testauslaitos Family Tree DNA oli avannut meille kummallekin omat verkkosivut, jonne testitulokset tulevat. Minä toimin tässä asiassa isäni sihteerinä, sähköpostin vastaanottajana ja tulkkina. Sivuilla voi esiintyä omalla nimel-

lään tai nimimerkillä. Sivustolle tulevat tiedot geeniosumista ja sivuille voi rakentaa oman sukupuunsa joko vain itselle näkyväksi tai osittain tai kokonaan julkiseksi muille testitettäneille. Sukupuu auttaa hahmottamaan eri sukujen liittymistä toisiinsa ja helpottaa yhteisten esivanhempien löytämistä geeniserkusten kesken.

Tuloksistamme on valmistunut vasta Family Finder- osuus, jossa esittää eniten yhtenevää geneettistä perimää sisältäviä näytteitä eli ns. geeniserkkuja kaikkien testitettneiden keskuudesta. Muutaman geeniserkun kanssa olemme jo ehtineet selvittää lähimpiä yhteisiä esivanhempiamme. Saan jatkossa sähköpostiini viestin jokaisesta uudesta löytyvästä serkusta.

Jännityksellä odotan vielä valmistumattomia testin osia – mitähän muuta ne tuovat tullessaan kuin pitkiä iltapuhteita sukujuuria selvitellessä?

Lisätietoa Karjala-DNA –projektista saat Kurrin sukuseuran sivuilta <http://www.kurrinsuku.net/1> tai googlaamalla ”Suomi-DNA” tai ottamalla yhteyttä: Seija Halme, puh. 050 568 5566 (iltaisin) tai seija.halme@hotmail.com

Karjalaisten seurakuntien siirrot ja lakkautus

Viime sotien seurauksena rajan taakse jäivät kotipitäjät ja samalla kotiseurakunnat. Talvisodan jälkeen 41 karjalaista luterilaista seurakuntaa menetti alueensa kokonaan ja 18 osittain. Jatkosodan aikana Tuomiokapitulikin palasi evakosta Viipuriin, mutta vain vuoden päästä sillekin tuli uusi lähtö.

Teologian tohtori Jaakko Ripatti on kirjoittanut kirjan ”Karjalan luterilaiset seurakunnat evakossa. Viipuri-Mikkelin hiippakunta, sota- ja siirtoseurakunnat 1939-1949”.

Kirjoittaja käsittelee kirkon hallinnon ja seurakuntien vaiheita sotaa edeltäneestä ajasta vuoteen 1949, jolloin siirtoseura-

Jaakko Ripatti: *Karjalan luterilaiset seurakunnat evakossa...*, 336 s. *Suomalaisen Kirjallisuuden Seura*

kunnat lakkasivat olemasta. Niinpä moni Kanta-Suomessa syntynyt karjalainen on saanut huomata, että alkuperäisissä seurakunnan merkinnöissä synnyinpaikaksi on vielä merkitty Karjalan kotipitäjä, mutta sittemmin kirjaus on tehty siihen seurakuntaan missä kyseinen henkilö on syntynyt. Siirtoseurakunnissa oli vuoden 1948 lopussa 236 255 jäsentä. Karjalasta evakkoon lähteneet 48 siirtoseurakuntaa lakkautettiin 1949.

Suomen hallitus oli jo maaliskuussa 1945 muuttanut kirkkoa kuulematta Viipurin hiippakunnan nimen Mikkelin hiippakunnaksi.

Ripatin kirja kertoo myös sota-ajan ja sen jälkeisen ajan paineista, joissa papit ja seurakuntalaiset joutuivat elämään ja hakemaan uudet sijat. Seurakunnille muutokset merkitsivät valtavaa työpainetta ja karjalaisille seurakuntalaisille syvää hämmennystä.

Vuoksen Säätiön opiskelija- ja kannustusapurahat vuoksenrantalaisille

Martti Talja

Vuoksen Säätiö perustettiin Hämeenlinnassa 25. p:nä tammiukuuta 1948. Perustajayhteisönä oli Antrean kunnan hoitokunta. Säätiön kokouksessa 22.6.1948 hyväksyttiin myös Vuoksenrannan hoitokunnan mukaantulo säätiön perustajaksi.

Säätiön haltuun uskottua omaisuutta on hallittu taiten ja siitä on käyttötarkoituksensa mukaisesti jaettu opiskelija-apurahoja ensimmäisen kerran vuonna 1952 ja sen jälkeen vuosittain lukuun ottamatta kahta 1990-luvun alun lamavuotta.

Yhteensä apuhoja on saanut yli 3000 antrealaista tai vuoksenrantalaista sukujuurta olevaa opiskelevaa nuorta. On arvioitu, että apurahoina ja tukina erilaisiin perinnettä vaaliviin hankkeisiin on jaettu kuluneina vuosikymmeninä säätiön alkupääomaa vastaava summa säätiön pääoman huventumatta.

Opiskelija-apurahojen saajat 2014

Opiskelija-apuraha suuruudeltaan 170 euroa jaettiin 27 opiskelijalle, joista vuoksenrantalaista sukujuurta oli tänä vuonna 13. Apurajan hakijoita oli poikkeuksellisen pieni määrä. Apurahan saajat kutsuttiin suostumuksesta joko Antrea-seuran tai Vuoksenranta-seuran jäseniksi. Vuoksen säätiö maksoi vuoden 2014 jäsenmaksun ja jäsenseura maksaa vuoden 2015 jäsenmaksun. Seurojen lehti lähetetään apurahan saajille mainittuina vuosina.

Vuoksenrantalaisista apurahan saivat seuraavat (kotikylä suiluissa): Ahola Martti (Korpilahti), Eskola Pyry (Oravankytö), Havia Roni (Pöyrynniemi), Hietikko Sarita (Härk'korpi), Kopra Juha (Korpilahti), Kuisma Mari (Korpilahti), Leskinen Marianne (Karkeala), Rautio Vilja (Sintola), Ruponen Riikka (Korpilahti), Sipi Tuulia (Taljala), Taitto Aino (Taljala), Tontteri Salla (Korpilahti) ja Väisänen Riikka (Pöyrynniemi).

Kannustusapurahat

Vuoksen Säätiö jakaa suosituksesta tohtorin tutkinnon suorittamisesta, taiteilijoille ensikonsertin jälkeen, urheilijoille vähintään Euroopan tason mitaleista tai vastaavien henkilökohtaisten saavutusten perusteella.

Vuonna 2014 myönnettiin kannustusapuraha FT Suvi Taljalle. Suvinsuku on Antrean Mansikkalasta.

Opiskelija-apurahan haku

Opiskelija-apurahaa on mahdollisuus anoa viimeistä vuotta yliopistoissa, korkeakouluissa ja ammatteihin valmistavissa oppilaitoksissa opiskelevien. Edellytyksenä on, että apurahan hakijan vanhemmat/isovanhemmat/edeltävä sukupolvi ovat kotoisin Antrean tai Vuoksenrannan kunnista tai Antrean Sähkön entiseltä toimialueelta. Hakemukset toimitetaan Säätiön asiamiehelle (Raakel Henttonen, Hyvikkäläntie 540, 14240 Janakkala) hakuvuoden helmikuun loppuun mennessä. Hakemukseen on liitettävä mukaan itse laadittu vapaamuotoinen selvitys edellä mainituista karjalaisista sukujuurista sisältäen isovanhempien/vanhempien nimet, asuintalon ja kotikylän.

Luvan saatua opiskelija liitetään pitäjäseuraansa. Ensimmäisen vuoden jäsenmaksun maksaa Vuoksen Säätiö ja toisen vuoden jäsenmaksun pitäjäseura nuoren puolesta. Jatkosta sitten nuoret tai (iso-)vanhemmat saavat päättää.

Vanhemmat, isovanhemmat ja muut sukulaiset lähettäkää tieto edellä mainituista saavutuksista Vuoksen Säätiön asiamiehelle tai Vuoksenranta Seuran puheenjohtajalle. Ilmoitelkaa myös lähestyvistä suorituksista hyvissä ajoin!

*Tässä ollaan Kivelän paikan navetan
kivijalan ympäröimänä. Arvo Kivelä,
Annikki Siltanen, Taina Eskola ja minä.*

*Alussa otin reissun irtiotto arjesta -asenteella.
Eno houkutteli mukaan ja päätin arki- ja työru-
tiinien katkaisijaksi tarvitsevani pienen loman.
Päätös oli enemmän kuin hyvä! Arjen irtiostosta tuli
matka sukujuurille, tarinoihin ja suuriin tuntei-
siin. Kyyneliä vuosi kuin Vain Elämää -sarjassa!*

Häähä on hää! – Kotikylämatka Oravankytöön, pappani Kivelän Olavin kotipihalle

Lähestyvä keski-ikä on kai herättänyt kiinnostuksen ja tuonut ajatuksiin entistä enemmän juuret ja muistot Papan ja Mummon tarinoista kotikylästä ja ihmisistä. Tarinoita taisi olla paljonkin, mutta nuorena ajatukset suuntautuivat enemmän tulevaan kuin menneeseen. Tänä päivänä se harmittaa, etten esimerkiksi kirjoittanut tarinoita muistiin. Korjataan tilannetta ja kirjataan nyt näitä omia tunteja, joita omat lapset ehkä joskus lukevat.

Ensimmäisen päivän talkoo-reissuun osallistui ahkera porukka. Haravoitiin ja siistittiin hautapaikkoja, metodistikirkon mäkeä ja Vuoksen kirkkoa juhlapäivää varten. Paikat olivat kauniita ja tilanne nosti eteen mielikuvia omasta Olavi-papasta sisaruksineen ja vanhempineen kävelvän, juoksevan, nauravan ja itkevän noissa paikoissa. Muistot säilyvät paremmin, kun ne voi tehdä näkyväksi,

kohdistaa tiettyyn paikkaan ja nähdä ne paikat. Siksi on tärkeää, että noita paikkoja jaksetaan edelleen pitää kunnossa – olemassa ja sydämissä. Linja-autossa oli tunnelmaa ja riehakas mieli katossa kun työt oli tehty ja ansaittu illallinen odotti.

Toisen päivän kotikylämatkaan lähdimme jälleen reiselihaksia vahvistavalla kyydillä eli venäläisellä pikubussilla. Meitä lähti Oravankytöön minä, enoni Arvo, hänen serkkunsa Annikki ja minun pikkuserkkuni Taina sekä mahtava kämppekaverini Soile. Bussi jätti tienvarteen ja toivon voimalla lähdimme tarpoamaan entisen pellon reunaa pitkin kohti paikka, jossa Kivelän talo oli sijainnut. Matkaa ei ollut onneksi paljoa. Muut matkalaiset olivatkin jo käyneet aiemmin etsimässä pihapiiriä, mutta ajan puutteen vuoksi ei pihaa löytynyt. Tunne oli melkoinen kun Taina huusi meidät katsomaan

löytöä, navetan kivijalka oli miltei ehjä, noin 10 x 10 metrin laajuinen ja yli puolentoista metrin korkuinen. Käytiin peremmälle ja vaivuttiin ajatuksiimme. Hetki oli liikuttava ja niin kaunis. Kertasimme toisillemme tarinoita joita muistimme tai olimme kuulleet. Pihapiiristä löytyi kaivo, emalisia pannuja, lautasia ja kengänpohjia. Skoolasimme lämpimällä shamppanjalla ja päätimme tulla vielä jatkamaan tutkimustyötä.

Ikimuistoiseksi matkan teki porukka. Tylsää hetkeä ei ollut eikä väsymys ehtinyt vallata, kun kuunteli kielikylpyä, karjalaista syntyperrää olevien mummoloijen pamisemista. Hyö olliit hoin naapurloita ja hää ol miun kaver. Ja ka ku mie muistan miten ol komia se Olav!

Kiitos kaikille matkaseurasta! Kyl ol mukavaa!

*Riika Kivelä,
Kivelän Olavin tyttären tytär*

Pidetään karjalainen sanankäyttö ja murre kunnialla

Sanankäyttö on karjalaisten vahvaa osaamisaluetta. Voi olla, että joskus turhankin vahvaa. Mutta karjalan murre ja karjalan kieli tuntuu – ainakin meistä karjalaisis-

ta itsestämme – olevan taipuisampi iloiseen, välittömään viestittämiseen, tunteitten jos tiedonkin esille tuomiseen kuin lännemmät murteet. Mutta ehkä se vain tuntuu siltä, koska ne

ovat meille vieraampia. Pidetään sanankäyttö kunnialla. Sitä vaalii myös Karjalan Liitto. Se on liiton teemana kolmen vuoden ajan. Tämä vuosi oli ensimmäinen ja keskittyi painettuun sanaan. Ensi vuosi on vanhan Kalevalan ja Kantelettaren merkkivuosi ja puhuttu sana ja sanankäytäjät ovat vahvoilla 2016.

Jäsen- ja lehtimaksu vuodelle 2015 ennallaan

Vuosikokous päätti Hartolassa, että jäsenmaksu vuodelle 2015 on varsinaiselta jäseneltä edelleen 22 euroa ja perheenjäseneltä 12 euroa. Tämä sisältää varsinaiselta jäseneltä 12 euroa Karjalan Liitolle ja 10 euroa Vuoksenranta-seuralle. Mikäli maksat Karjalan Liiton jäsenmaksun muuta reittiä, esimerkiksi oman kuntasi Karjalaseuran kautta, voit vähentää seuran maksusta tuon 12 euroa. Perheenjäsenen maksu tulee kokonaisuudessaan omalle seuralle. Vapaaehtoinen lehtimaksu on edelleen 10 euroa. Sillä katetaan Vuoksenrantalainen-Antrealainen-lehden painatus- ja postituskuluja.

Maailma muuttuu Eskoseni – sanotaan klassikkokirjassakin. Sääntömuutosta ainaisjäsenmak-

sun poistamisesta ei ole tehty, mutta seuran hallitus toivoo, että kaikki aiemmin ainaisjäsenmaksun maksaneet henkilöt voisivat myös maksaa jatkossa vuosijäsenmaksun. Jäsenrekisteristämme on valitettavasti ”pudonnut” osa jäsenistämme pois. Ihan teknisistä syistä osin ja osin siksi, että varsinkin alkuvuosina-vuosikymmeninä ainaisjäsenmaksunsa maksaneiden tietoja ei ole saatu siirrettyä sähköiseen rekisteriimme.

Laitamme edelleen jäsenrekisteriä ajan tasalle, joten olethan ystävällinen ja ilmoitat mikäli postia tulee vielä esimerkiksi poisnukkuneelle jäsenelle. Tai jos kuulet jonkun valittelevan sitä, että postia ei tule lainkaan.

Toivomme myös, että mahdollisimman monen jäsenen jäsen-

postin voisi toimittaa sähköisesti. Ilmoitathan sähköpostiosoitteesi sihteerille, puheenjohtajalle tai taloudenhoitajalle. Jos posti- tai sähköpostiosoitteesi muuttuu, muistathan kertoa siitä meille myös.

Jos tämän vuoden (2014) jäsenmaksusi on vielä maksamatta, voit hoitaa sen 31.12.2014 mennessä näillä samoilla tiedoilla. Vuosien 2014 ja 2015 jäsenmaksut ovat samat.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	OP FI90 5011 0955 0051 66	Jäsenmaksu 2015 Henkilöjäsen 22 euroa Perheenjäsen 12 euroa Lehtimaksu 10 euroa		
Saaja Mottagare	Vuoksenranta-seura ry			
Maksaja Betalar				
Allekirjoitus Underskrift				
Tililtä nro Från konto nr		Eräpäivä Förf.dag	30.06.2015	Eur

Vaan miten on käytännössä karjalaisten kesken?

Mie olen usjas karjalaisyhteisös mukan, mut ei siel haasteta murretta. Se voip olla, jot sovan jälkee syntyneet ei sitä enää nii ossaa, ko ei sitä kotonkaa käytetä. Mut miun mielestän näis tappaamisis just pitäs sananvaihto tapahtuu mei omal murteel.

Sitä mukkaa kui sitä taitaa ja vain sillee sitä voip elvyttää.

Oha se murre muuttunt siint ko vanhemmat läksiit Karjalast, mut nii on muuttunt koko maailma. Silti mei pitäs vaalii ommaa äidinkieltä.

Mie olin nuoren vuuven yhtämittasest maailmal. Ja kuulin kyl suomee sielkii, mut vast ko mie olin

tult takasii ja astunt yl kynnykse, mie tiesin tullein kottii, ko kuulin ensimmäiset sanat vanhemmilt. Ja hyö ei osanneet muuta ko karjalan murretta.

RH

Perinnepäivässä kuultiin: 10 000 vuotta vanhalla verkolla onkin pyydetty hylkeitä

- Karjalaisuus ei ole enää pelkkiä muistoja, paistia ja piirakoita, vaan perinteisiin pohjautuvaa ja tähän päivään sovellettua uudistavaa kulttuuria. Näin totesi 110-vuotiaan Karjala-lehden päätoimittaja Päivi Parjanen perinnepäivän tervehdyksessään. Oman tervehdyksensä päiväämme toi myös Vuoksen Säätiön hallintoneuvoston puheenjohtaja Harri Hatakka. Mukavan murretarinan Paimentytön soittotunnista muisteli Irja Anttonen.

Viimeisiä hetkiään toimivana kouluna viettävälle Hartolan yläkoululle kerääntyi väkeä omaan kulttuuripäiväämme haastelemaan ja tuttuja tapaamaan lähes 130 henkeä. Aamupäivän mittaan oli mahdollista tutustua Itä-Hämeen museoon ja sen Vuoksenranta-kokoelmaan. Asiantuntevana oppaana toimi museonhoitaja Vesa Järvinen.

Seuraava pitäjäjuhla Hartolassa

Varsinaiset kokousasiat etenivät riivakasti kokouksen puheenjohtajaksi valitun Juhani Pahkalan johdolla. Vuoden 2013 toimintakertomus ja tilit hyväksyttiin samoin vuoden 2015 toimintasuunnitelma ja talousarvio. Pitäjäjuhlaa vietetään Hartolassa sunnuntaina 19.7.2015 ja talkoomatkalke Vuoksenrantaan lähdetään helatorstaiviikonloppuna 14.-16.5.2015.

Jäsenen on kuuluttava myös Karjalan Liittoon

Varsinaiseksi jäsenmaksuksi vuodelle 2015 päätettiin edelleen 22 euroa, perhejäsenmaksuksi 12 euroa ja vapaaehtoinen lehtimaksu on 10 euroa. Jäsenmaksu sisältää Karjalan Liiton jäsenmaksua 12 euroa. Karjalan Liiton jäsenmaksu pysyy samana vielä vuosina 2015 ja 2016 ja on 15 euroa vuonna 2017. Enää ei voi olla vain seuran jäsen, kaikki kuuluvat myös Karjalan Liittoon, joka perii jäsenmaksun kaikista rekisterissä ole-

vista henkilöistä. Tämän vuoksi oma jäsenmaksujen perintä ja jäsenten yhteystiedot tulee olla ajan tasalla.

VUOSIKOKOUSASIAA

Päivi jatkaa puheenjohtajana

Seuran puheenjohtajaksi valittiin edelleen Päivi Virolainen (Sysmä/ Korpilahti) ja hallituksen erovuoroisista uudelleen Olli Kuisma (Hartola/ Korpilahti) ja Liisa Röksä (Joutsa/ Härk`korpi). Hallituksesta eroa pyytäneen Urpo Kemppisen tilalle valittiin hänen jäljellä olevaksi kaudekseen uutena Eija Nurminen, os. Virolainen (Sysmä/ Oravankytö). Hallituksessa jatkavat edelleen Tiina Hölttä (Pertunmaa/ Korpilahti), Armi Marklund (Helsinki/ Sintola), Irja Niilahti, (Hartola/ Korpilahti), Ossi Paappa (Somero/ Korpilahti), Eero Talja (Asikkala/ Kaskiselkä) ja Matti Vanhanen (Nurmijärvi / Sintola). Hallituksen kokouksissa on läsnäolo-oikeus kunniapuheenjohtaja ja Tatu Vanhasella, taloudenhoitaja Antti Kuismalla ja Vuoksen Säätiön hallituksen puheenjohtajalla Martti Taljalla.

Toiminnantarkastajina jatkavat Juhani Kiuru ja Matti Jantunen sekä varalla Kalevi Virolainen ja Antti Mustonen. Karjalan Liiton pitäjätöimikuntaan valittiin Päivi Virolainen ja varalle Irja Niilahti. Seuraava vuo-

sikokous/ perinnepäivä päätettiin pitää Lahdessa sunnuntaina 4.10.2015.

Vuoksenrantaisten vaikutus

Kokouksen jälkeen Juhani Pahkala puhui vuoksenrantaisten sijoittumisesta paikkakunnan kunnallis-, osuustoiminta- ja yrityselämään.

Museonhoitaja Vesa Järvinen kertoi Itä-Hämeen museon Vuoksenranta-kokoelmasta, jota on tarkoitus kartuttaa niin kauan kuin esineistöä vielä löytyy. Jossain vaiheessa, muutaman kymmenen vuoden kuluttua, siitä sitten rakennetaan hänen mukaansa varsinainen museaalinen kokoelma. Vesa kertoi myös Antrean-Vuoksenrannan Korpilahden kylästä 100 vuotta sitten löydetystä noin 10 000 vanhasta verkosta, joka on uusimpien tutkimustulosten valossa paljastunutkin kalaverkon sijaan hyljeverkoksi.

Ruokapuolesta vastasi Hannu Järvinen ja Koitin Kuppila, jonka valmistamaa potlohkkoa riitti huuto-kaupattavaksi asti. Arpajaisten jälkeen olikin aika hyvästellä tältä erää.

Päivi Virolainen:

Avoim kirje vuoksenrantalaisille lapsille ja nuorille

Otsikolla ”Juuret” nosti puheenjohtajamme Päivi Virolainen Vuoksenrantalainen-lehden numerossa 31 esille tärkeän asian. Perinnetiedon taltioinnin ja henkisen kasvumme kannalta juurien merkitys on suuri. Jatkan samasta aiheesta. Suurella lämmöllä lähestyn erityisesti vuoksenrantalaiset juuret omaavia lapsia ja nuoria.

Kouluissa opetetaan, että aurin-
gon valon ja veden lisäksi kasvit tarvitsevat maasta juuriensa avulla saamia ravinteita. Osana luontoa myös me ihmiset tarvitsemme sitä kasvuvoimaa, mitä saamme sukujuuriltamme siitä maaperästä ja siitä luonnosta, missä henkiset juuremme ovat.

Tutkittuani kotiseutukäynneillä sekä kirjoittamalla ja maalaamalla omia juuriani, olen todennut niiden olevan vahvat. Ne ovat syvällä, vuoksenrantalaisessa kulttuurisessa maaperässä. Juurille palaaminen on rikastuttanut elämäni monin tavoin: Tietoisuus kasvun voiman lähteistä

avartaa ja antaa merkityksellisyyttä elämälle.

Siihen maisemalliseen maaperään, mistä esivanhempamme ovat elantonsa ja henkiset voimansa saaneet, on sekä hämmäntävää että rikastuttavaa tutustua: Saattaa joutua sotaretkelle, evakkomatalle tai matkustamaan Venäjälle! Toki tietoa saamme myös haastattelemalla isovanhempia tai muita ajan historian tuntevia läheisiä sekä lukemalla jo taltioitua alueen kotiseutuhistoriaa.

Omakohtaiseksi ja eläväksi tunnetiedoksi ja mielenmaisemaksi peritty kokemustieto muuttuu, kun tutustuu siihen fyysiseen maisemaan, mistä esivanhempamme aikanaan kasvovoimansa saivat. Samalla tavalla kuin kasvimaailmassa ”juuret” ovat oleellinen osa elämän kokonaisuutta.

Kun tulemme tietoisiksi, mitä olivat esivanhempiemme taistelut ja voitot, tulemme samalla tietoisiksi omista voimistamme. Elämämme rikastuu.

Vuoksenrantalaisille sukujuurille matkustaminen, tutustuminen konkreettisesti siihen maastoon, jossa esivanhempamme elivät, auttaa ymmärtämään, että fyysinen, psyykinen ja henkinen puoli meissä ovat erottamattomia. Perimässämme ovat nämä kaikki yhtä merkittävinä. Ne muovaavat elämäämme ja tekevät meistä sellaisia ihmisiä kuin olemme.

Sielumme syvyyksistä saavat vuoksenrantalaiset juuremme alkunsa. Sieltä maailman vanhimman verkkolöydön maisemista olemme jokainen jotain arvokasta saaneet mukaamme.

Iris Saloranta

Kaatuneita muistaen

Evakkomatkat ja oman kodin jättäminen sodan vuoksi eivät olleet helppoja. Helppoa ei ollut myöskään monien eri vaiheiden jälkeen tulla Sysmään, eivätkä kaikki tunteneet oloaan kovin tervetulleksikaan. Monen matka uuteen kotikuntaan kävi myös Ruotsissa vietetyn sotälapsiajan jälkeen.

Elämä alkoi palata uomiinsa myös Sysmään asutettujen karjalaisten osalta. Totuttelemista ja opettelua oli kaikilla. Maisemat eivät ikkunasta olleet kotoisia, eikä se käkikään kukkunut Vuoksenrannassa totuttuun tapaan.

Isäni on Vuoksenrannasta Oravankyön kylästä ja Muuralan tilalta kotoisin. Muuralaan suuntautuivat ensimmäiset sodan jälkeiset käynnit noin 25 vuotta sitten. Olen saanut olla mukana monella näillä matkoilla

ja myös omat lapseni ovat jokainen käyneet tutustumassa Vaikun kodin pihakaivoon ja talon raunioihin. On siellä Muuralan mäellä hörpätty monet kahvitkin. Viime vuosina me serkukset olemme perheidemme kanssa olleet useinkin mukana ja muistelleet edellisten vuosien kokemuksia.

Noin kymmenen vuotta sitten vanhempieni luokse tuli pääsiäisenpyhinä Lattusen pariskunta, joka oli selvittelemässä niin ikään sotaaikaisia asioita. Heidän sukulaisensa oli kaatunut sodassa vihollisen pudottamassa hävittäjälentokoneessa. He olivat selvittäneet koneen putoamispaikan koordinaatit ja kävi ilmi, että se oli pudonnut vain muutaman sadan metrin päähän Muuralasta. Itsekin olen putoamispaikalla käynyt ja sinne kiveen Lattuset ovat vieneet muistolaatankin. Myös muutama pie-

ni koneen kappale on paikalla.

Kuriositeettina haluan mainita, että tässä koneessa menehtyivät ampuja Antti Lattunen, tähtystäjä Iivar Hakkarainen ja koneen lentäjä Aatos Tervo. Aatos Tervo oli äskettäin Asikkalaan siirtyneen kirkkoherra Petri Tervon setä.

Sodista on jo vuosikymmeniä ja sotaveteraanien, sotainvalidien ja sodan omakohtaisesti muistavien määrä vähenee. Nämä yksittäiset tiedot ja muistikuvat kulkevat suvuissa eteenpäin ja niitä on myös dokumentoitu kirjojen kansien väliin.

Muuralan mäellä kukkivat nyt kielot, kullerot ja valkovuokot. Elämä jatkuu ja onneksi se on rauhan aikaa.

*Eija Nurminen
o.s. Virolainen*

Kolumni julkaistu

Itä-Häme -lehdessä 17.5.2014,
tässä lyhennettynä

Miu mustikkamessäjä ei ennää oo

Enne juhannusta mie seisoi avohakkuu reunas ja kasselin, onk Messähoitoyhistykse ihmist istuttanneet kuusetaimet kunnollee. Hyväst hyö olliit työn tehneet, totes serkkuikii. Kyl se olkii kivikkoista maata, mut iha siint ol saatu kaik kasvillisuus ja maa möyritty. Kylhä minnuu kirpas syväimest, ko se hakattu messä ol just se miu lapsuuve mustikkamesssäi. Siel mie poimi mustikkoi, ko aikuist siin pello korjasiit heinää. Siit jo kohta aloin yksinnäi käyvä siel messäs päiväkauvet mustikas. Sääsket ja paarmat pisteliit, mut eihä se mitä haitant. Miks mie sit hakkoiti nii muistorikkaa messä? A, yhe piene ötökä takkee. Niitä kuuse kirjapainotoukkii jos ois vaik miljoona kappaletta lentää leyhähtant siihe vanhaa kuusikkoo, nii huppaa jälkee ois tult. Näil vihollisilha mie kyl puolei pijin.

Miitin isseksei, jos ne kuuset olliit vaik satavuotiaita, jot mitä kaikkee siin paikal o sin ajas tapahtunt. Tilaha kuulu aikonnaa johokii Hartola Kalhokylä kartanoo, ol torppa siel messii keskel ettääl. Torppar elätti perettää muutama hehtaari peltotilkul ja käi kartanos työllää maksamas torpa vuokraa. Jos nykypalkoil lasketaa sitä vuokraa, nii kovastha se ol kallista. Kylhä ne torpparraiskat olliit niiko orjatyövoimaa.

Maalima alko muuttuu, ko torpparit itseinästyit. Ja sithä se muutokse mylly pyöräht, ko tul toine maalimasota. Sova jälkee niilkii kulmil sijotettii asumaa karjalaisii, monta Tonteriperettä siin ympäril ol ja osa o vielkii, ja onha siin Vanhasiikii. Yks ihmene on miul haastant, kui hei pere siint puole kilometri pääst messä läp kaalo siihe entise torppari savusaunaa kylpemää. Ja tää sama haastaja tul sielt polkuu myöte siihe talloo kouluaamuloin ja läks etteepäi polkuu myöte talo lapsii keral kouluu.

Kesäkuus 1952 lehes ol ilmoitus, et se pien-tila myyvää. Se entine torppar ol näät jalastaa invalid, lapsii ol viis ja tietä ei olt – hyö tah-toit ihmisii ilmoilt ostaa isellee tilan. Meil ko ol Sysmä puolel kylmä tila ja peltomaita ei olt viel kaikkii raivattu, nii isä tuumas, jot hää ostaa sen tilan ja ostkii. Kotont sin o matkaa yl neljä kilometrii, mut nii sitä viljeltii. Tehtii heinää ja

syksyl niitettii kaurat. Monen vuoden lehmätkii olliit kuu aja siel odelmikos ja äit käi aamu illo lypsämäs. Maitotonkat jäähytettii suures ojas ja joka toine aamu isä vei hevosel tonkat maitolaval – en muista kenne laval hää sai ne viijä. Vuosii myöhemmi tapahtu sit sellane ihme, et myö saatii sin tie. Siihe likkeel tul messäautotie ja samal myö tietettii se pätkä mei pellolaitaa. Ja sitä ihmettä ihmist ajoit kassomaa yötä päivää matkoi pääst; tään haasto yks mökkiläine, joka asustelloo kesät siin tiepuoles.

Siit ko tila joutu miul mustan murheen perästä, nii sen pellow mie salaojitin ensimmäisen – suunnitelmat siihe oltii näät justii tehty. No, sitä tillaaha miult kyl ensimmäisen kirrattii ostaa, vuokserantoist ensimmäisen. No, miehä en kuulu siihe sakkii, joka perintömaansa myöp.

Olha siin sillo aikonnaa niiko karjalaiskeskittymä, mut vähä on niihe karjalaisii heimoaattetta ennää jälel, murretta ei oikei ensikää. Isä käi usjast haastelemas Holmo Viljamil. Rajala-Tonteris käyttii keittämäs päiväkohvii. Ja siel miu veljäi käi samaikkaisii poikii kans telmämäs sillo ko ei viel pitänt pello olla. Siint ja palo talo ja pere muutti pois. Siin miu paikassai ei oo ennää yhtää rakennusta, kaik on purettu. Ei sivulline ehkest arvaa, jot siin o joskus olt asutosta. Sielhä ol jo sillo puutarhamanssikat, ol monellaisii monvuotisii kukkasii ja kukkivii pensaita. Ne ol saatu kartanost, ko emäntä käi puutarhapäivii tekemäs.

Ol mite ol, nii karjalaisuutta mie vaalin. Mustikkamessärahat muuttuut karjalaisiks sanoiks rivi toiseesa peräst ja painetaa lapsil kirjoiks tuon naapurii, sin oikiaa Karjalaa!

Marjukka Patrakka

Wanhat lehdet kertovat...

Karjala 31.8.1906 s.2

— **Rewolwerinäytelmä.** Tämän kuun 29 pnä klo 4 keskiwiikkoamuna tulivat räättäilyöntekijä Juho Hämäläinen ja pumppukaiwojen tekijä Toivo Löfberg Antrean asemalta neiti Hannukan uudenaikaisista häistä. Ollen hiukan hädäntilassa alkoivat he kirkolle pöytäkirjan ampua browningrewolwerillä.

Ensia ampuivat he seppä Reinhold Ramstedtin asuntoon, jossa asuivat laulajien herättäjän pääsimiästä lähtien. Sitten kuuli Ramstedtin perhe vielä ammuttavan aiwan lähellä olewan suutari Rantasen kohdalla ja etempänä olewan kauppias Jantusen luona, jossa luoti oli tunkeutunut puodin owen lasista särkien wastaiselta seinältä läsitawaroita hyllyltä. Kun seppä Ramstedt oli ehtinyt saada päälle, meni hän herättämään herra Alfons Branderia, jonka talossa kauppias Jantusen puoti on. Sitten alkoi hyllystä wähitellen herätä ja seppä Ramstedt meni hakemaan nimismiestä ja poliisia Ilmatoiwojan kylästä; herrat Brander, Koljonen ja Peltonen menivät sitten ampujia takaa ajamaan ja saawuttivat heidät kappalaisen pihalla noin klo 5—6 wälillä. Tällä muuttui asia entistään wakarammaksi, kun ampuja Löfberg ojensi browninginsa Branderia wastaan, jolla taas oli kaksipiippuinen haulikko. Onneksi sattui Löfberg hiukan kääntämään selkensä Koljoseen päin, jolloin tämä otti Löfbergiä kädestä kiinni ja sai sen wäännetyksi taaksepäin ja wihdoin jollain tawoin onnistui saamaan aseensa pois. Tällä wälin oli taas Hämäläinen hyökännyt Branderin kimppuun saadakseen tältä haulikon pois, joka yritys ei kuitenkaan onnistunut. Sitten weiwät urhoolliset kiinniottajat ilkityöntekijä Jantuselle, jonne myös nimismies ja poliisi saapuivat ja toimittivat poliisikuulustelun sekä passittivat Löfbergin ja Hämäläisen lääninwankilaan.

Illalla klo 8 aikaan kokoonui sitten noin 60 henkilöä kirkonkyläläisiä kunnantuwalle keskustelemaan mihtin toimien ollessa ryhdyttävä moisten yhteiskunnan hylkiöiden estämiseksi, koska jo kahden wiikon ajan Antrean kirkolla on melkein joka yö kuulunut useampia browninglaukauksia. Kokouksessa päätettiin yksimielisesti waatia nimismiestä hetimiten toimittamaan kirkolle wähintäin kaksi poliisimiestä, joiden tulisi toimia etenkin öiseen aikaan. Vielä päätettiin etsittää kuntakokoukselle että kunta rupeaisi maksamaan jonkinlaista palkintoa pahantekijöiden kiinniottajille s.o. Julistaisi kaikki warkaat ja muut pahantekijät samaan asemaan petoeläinten ja muutamien lintujen kanssa, joista maksetaan tapporahaa.

Karjala 31.8., 1906 s. 2

Rewolwerinäytelmä. Tämän kuun 29 pnä klo 4 keskiwiikkoamuna tulivat räättäilyöntekijä Juho Hämäläinen ja pumppukaiwojen tekijä Toivo Löfberg Antrean asemalta neiti Hannukan uudenaikaisista häistä. Ollen hiukan hädäntilassa alkoivat he kirkolle päästyänsä ampua browningrewolwerillä. Ensia ampuivat he seppä Reinhold Ramstedtin asuntoon, jossa asukkaat laukaukseen herättäen pääsivät säikähdyksellä. Sitten kuuli Ramstedin perhe vielä ammuttavan aiwan lähellä olewan suutari Rantasen kohdalla ja etempänä olewan kauppias Jantusen luona, jossa luoti oli tunkeutunut puodin owen lasista särkien wastaiselta seinältä läsitawaroita hyllyltä. Kun seppä Ramstedt oli ehtinyt saada päälle, meni hän herättämään herra Alfons Branderia, jonka talossa kauppias Jantusen puoti on. Sitten alkoi kylän wäki wähitellen herätä ja seppä Ramstedt meni hakemaan nimismiestä ja poliisia Ilmatoiwojan kylästä; herrat Brander, Koljonen ja Peltonen menivät sitten ampujaa takaa ajamaan ja saawuttivat heidät kappalaisen pihalla noin klo 5-6 wälillä. Tällä muuttui asia entistään wakawammaksi, kun ampuja Löfberg ojensi browninginsa Branderia wastaan, jolla taas oli kaksipiippuinen haulikko. Onneksi sattui Löfberg hiukan kääntämään selkensä Koljoseen päin, jolloin tämä otti Löfbergiä kädestä kiinni ja sai sen wäännetyksi taaksepäin ja wihdoin jollain tawoin onnistui saamaan aseensa pois. Tällä wälin oli taas Hämäläinen hyökännyt Branderin kimppuun saadakseen tältä haulikon pois, joka yritys ei kuitenkaan onnistunut. Sitten weiwät urhoolliset kiinniottajat ilkityöntekijät kauppias Jantuselle, jonne myös nimismies ja poliisi saapuivat ja toimittivat poliisikuulustelun sekä passittivat Löfbergin ja Hämäläisen lääninwankilaan. Illalla klo 8 aikaan kokoontui sitten noin 60 henkilöä

kirkonkyläläisiä kunnantuwalle keskustelemaan, mihin toimiin olisi ryhdyttävä moisten yhteiskunnan hylkiöiden ilkitöiden estämiseksi, koska jo kahden wiikon ajan Antrean kirkolla on melkein joka yö kuulunut useampia browninglaukauksia. Kokouksessa päätettiin yksimielisesti waatia nimismiestä hetimiten toimittamaan kirkolle wähintäin kaksi poliisimiestä, joiden tulisi toimia etenkin öiseen aikaan. Vielä päätettiin etsittää kuntakokoukselle että kunta rupeaisi maksamaan jonkinlaista palkintoa pahantekijöiden kiinniottajille s.o. Julistaisi kaikki warkaat ja muut pahantekijät samaan asemaan petoeläinten ja muutamien lintujen kanssa, joista maksetaan tapporahaa.

Keitä olivat nämä näytelmän henkilöt?

Toivo Löfberg oli viipurilaisen rautatieläisen Aleksanteri L:n 1882 syntynyt poika.

Juho Hämäläinen oli Jääskestä Korpilahti n:o 11 v. 1883 muuttanut läksin.

Alfons Albion Brander oli entinen majatalon isäntä.

Brandereita oli samaan aikaan myös poliisina ja nimismiehenä.

Peltonen lienee ollut suntio Matti Peltonen (tai torppari Heikki P.?).

Hatula n:o 4:stä.

Koljonen on mahdollisesti ollut koulumestari Koljosen poika Kalle Kustaa Hatula 4:stä.

Seppä Gustaf Reinhold Ramstedtilla oli tapahtuman aikaan neljä pientä lasta asunnossaan. Tämä R. lienee ollut Kavantsaaren hovin pehtori Ramstedtin sukulainen.

Kauppias Jantunen oli Kaskiselän Marttilassa v. 1843 syntynyt Erik Jantunen, jolla oli kaupat myös Kaskisissa ja Antrean Korpilahdella.

Sauvo Henttonen

VUOKSEN RANTA-SEURAN TUOTEMYYYNTI

Tilaa nyt hyvälaatuiset Vuoksenranta-tuotteet:

Vuoksenranta pikeepaita	25 euroa
Vuoksenranta urheiluseura Säteen t-paita	15 euroa
Vuoksenranta lippis	18 euroa

Uusin kirjatuotteemme:

Sota-ajan perinnetietoa tutkinut tohtori Pirkko Sallinen-Gimpl arvloi Iris Salorannan Aika särkyi ja soi -kirjan lukukokemuksesta:

"Iris Saloranta sukeltaa runoissaan lapsen maailmaan niin, että näemme lapsen silmin vedessä Vellamon hymyn, kuulemme keväturon kohinan ja painamme lapsen kanssa posken nurmea vasten kuin äidin syliin. Kokemus muotoutuu runokuviksi tai aforismeiksi. Runojen kuvat ja maalauksellisuus ilmentävät kirjoittajan kuvataiteilijan otetta ja hänen taidenäyttelyissään voi aistia puolestaan runojen tunnelman".

KIRJAT

Kauraketo: Vuoksenrantalainen kyläyhteisö Somerolla (2006)	15 euroa
Karjala, sua ikävöin. Vuoksenrantaisten muistojen kirja (1996)	5
Kemppi Erkki, Jäähyväiset ystäville	10
Kemppi Risto, Ukonharjun talon vaiheita (2002)	5
Korkeamäki Oili ja Patrakka Marjukka: Evakos ja uuves kois (2003)	40
Enne vanhaa koton -perinnekirja (1999)	40
Saloranta Iris, Aika särkyi ja soi (2013)	12
Saloranta Iris, Lapsen Vuoksi (2008)	10
Sokka Aarne, Muistikuvia lapsuuden Karjalasta (2007)	10
Virolaiset. Antrea-Vuoksenranta (2005)	50
Vuoksenrannan mennyt maailma (1993)	25
Vuoksenranta – 1981 kirjan näköispainos (2000)	40
Vanhanen Tatu, Muistojen sirpaleita (2011)	40
Korkeamäki Oili, Ravioskorpi – raivaajien kylä	20
Itsenäisyysodot kotiseudullamme, kirja (22009) ja DVD	20

MUUT TUOTTEET

Vuoksenranta 65 vuotta muistoissamme -filmi (2010)	10
Kaipuun Karjala CD (2001)	20
Vuoksenranta – pitäjä Kannaksella DVD (2006)	20
Pinssi, Vuoksenrannan vaakuna	2
Antrea-Vuoksenranta pitäjäkartta	10

Tilaukset

sihteeri Tiina Hölttä,
Syrjälähdentie 53,
19430 Pertunmaa
(sähköp.:
tiinaholtta(at)gmail.
com)
puh. 0405489000.
Hintoihin lisätään
postitse toimitettuna
posti- ja toimitus-
kulut.